

Skäringen är svåld, i samarbete med Stena Line.
Just i dag är jag stark, just i dag mår jag bra.
Jag är först framåt av kraftiga vindar.
Just i dag är jag stark, just i dag mår jag bra.
Jag har tro på mig själv och min sida.
Det rullar, det rullar. Tackar, tackar.
Då är det ju alltså avsnitt 1-0-1. Idag.
Ja, det måste det ju vara.
Det är ju fan helt nytt kapitel.
Ja, det får man upp ett nytt kapitel i den här boken.
När man har träningsverk i kroppen.
Man är ju lite sleten, det kan man ju inte sticka under stålen med just nu.
Både kroppen och huvudet och skälen.
Jag har svårt att få tag i vad jag vill, vad jag är sugen på.
Alltså, vad ska vi äta? Jag vet inte.
Basexaker, jag känner ingenting för nånting.
Det är en fas som jag mycket väl kan möta upp dig.
Och en fas som jag tror man inte ska gå in och värdera så mycket i.
För det är typ där. Det går inte att vara på nån annan ställe nu.
Varför skulle man ens bry sig?
Lite den här känslan, varför skulle jag ens bry mig om?
Jag ens känner efter vad jag är sugen på när jag ska överleva en premiär.
När man har påstått så mycket som man nu ska...
Ja, det är att leva upp till om vi ska vara krassade.
Nu måste vi också leva upp i världsflaggan här lite grann i dessa tider, känner jag.
Men det är ju alltid där vi är. Vi kan ju inte vara nån annanstans att hålla på, eller hur?
Nej, det har vi ju konstaterat.
Vi kan berätta för er som lyssnar.
Vi har nu stått i middel av nowhere utanför Stockholm i en kall, stor lagerlokal.
Som man gör när man ska då försöka måla upp en scen.
Man ska trampa dit och det är Stage Left och det är Stage Right.
Har du också upplevt en känsla av...
Vi ska absolut peppa också inför att få komma på det.
Det kommer bli kul. Det kommer bli skoj.
Ja, det gör det här vi gör för er nu.
Ni måste ju förstå vad vi går igenom.
För er, kärlek till er.
Men den här veckan har jag också drömbat av någon...
Jag hoppas att du kan känna oss samman.
I slutet av förra veckan så kom det till mig.
Vad är det för en person jag är som har ett behov av att gå upp på den här scenen som frivilligt vill göra det här?
Som vill ta den här platsen?
Under den här veckan, när vi har repat vissa gånger när man har gått upp på scenen framför det här

lilla, lilla timet.
Det här är vad jag vill.
Att ni ska stå och hitta på mig och skrätta åt mig när jag tar på mig en peruk.
Det är ju helt jävla sinnessjukt.
Vad är det man kompenserar?
Lite perverskt.
Ja, exakt.
Ja, jag förstår. Det är som att vi...
Nu hårdrar jag det hemstid jag säger.
Jag vet mycket väl och jag möttar upp det där.
Det är lite så här...
Nu tar jag av mig kläderna och så sätter jag mig och nanerar här på storden framför er.
Om det är okej?
Är det okej mer?
Ja, det är okej.
Vi kan ju komma med feedback efter om vi tyckte att du skulle komma lite tidigare.
Eller om du blev förröd i ansiktet.
Om du drar för hårt.
När du onanerade.
Eller om du verkligen ska ha strumporna på dig.
Tillföra någonting här.
Att hon har typsock eller ska hon sitta barfota.
Det är precis det du beskriver.
Jag håller med dig.
Då är ju jag så här.
Det här låter ju hemskt nu, Hampus.
Men jag har precis tänkt samma tank och så har jag tänkt så här.
Jag närmar mig i alla fall 50.
Och jag kan ju lite så här tacka för mig efter det här.
Ja nu värre.
Men du är ju i dina grannstagar nu.
Du är 27.
Och du ska nu, du ska ju vidare på det här.
Det här är ju bara en liten pass och sen är det stadsteaterna.
Och det är nästa inspelning och det är nästa inspelning.
Jag tänker mer så här.
Nu gör inte jag det här nog mer.
För att mina nerver orkar inte det här.
Och då kan jag gömma mig lite det här.
Jag tänker tvärtom att det kommer till att jag kan göra det.
Det säkert är att jag är unga.
Man har ett behov av att vara någon eller synas.
Eller ta plats för uppmärksamhet.
Vi älskar att det där växer man ifrån när jag är 50.

Då håller inte jag på med det här.
För då har jag blivit helt en som människa.
Jag har lagit mig själv och hittat ett lugn.
Och sen tittar jag ju, vi säger rabel så står du där och är 50.
Kommer aldrig att göra det.
Och det jag säger nu, Hampus, det vet du ju.
Det säger jag bara nu.
Det var jag i gång nästa grej efter det här.
Vi blir aldrig fria.
Och vad fan är det frågan om?
Varför måste vi ha den här bekräftelsen?
Det kan ju också vara lite fint att man faktiskt vill få andra
som också är lite sorgsna och skratta.
Att det kan vara det som är den drivkraften.
Att nej, nu jävlar, ska jag få er att skratta
åt det här lite sorgsna i oss.
Jag känner mer kontakt med det du beskriver där.
Att jag vill få andra att skratta.
När jag jobbar med TV, till exempel.
Att jag sitter och skriver.
För då är det så lite.
Om det är så lång väg till applåden.
Eller man så kallar det i TV-världen.
Du upplever inte ens applåden.
Utan det är ett arbete.
Du kommer på någonting.
Du skriver e-veter.
Du spelar in det.
Filar på allting.
Du sitter i klippning, efterbebetning.
Gör musik, grafik, det här.
Det är liksom ett arbete.
Det här gör jag för att jag vill genuint
att folk ska ha kul underhåll och ha en mysig stund.
Såffa hemma.
Eller på väg till jobbet.
På bussen.
Eller vad det nu kan vara.
Och då känns det rent för mig.
Men varje gång jag ska upp på scen.
Så får jag det här.
Varför påstår jag att jag ska stå här?
Att ni ska ta ledigt.
Eller ta i tid.

Fixa barnvakt.
Lägga pengar på det här.
För att komma och titta på.
Då blir det så här.
Det handlar ju som att folk gör en...
Man kräver någonting av folk.
Att slå på någonting på TV.
Man kräver ingenting.
Men det här kräver någonting.
Att ni ska ta er hit.
Det ska lägga pengar på den.
Titta på sig två timmar.
Det kan inte gå.
Men det ligger inte i live-grejerna.
Live-senans.
Som håller på att säga livmodel.
Det ligger inte inbakat i allt.
Dels så är det ju...
Mycket mer än idrottsprestation.
Man ska göra man över och över och över på någonting.
Och sen smäller det.
Och så är det upp till andra.
Då är det resten center.
Och det är publik.
Och allt som ska tycka och se.
Bliv det bra och dåligt.
Och sen ska man också ut i förväg.
Och visa fischer och saker.
Man påstår ju väldigt mycket.
Exakt.
Det finns ju ingenting som man är så naken i.
Som när man ska påstå.
Att man är rolig.
Och samtidigt så är det lite svåraste.
Just humor på det här sättet på scen.
Är ju det läskigaste man kan göra.
För att du får ett kvitto direkt på om det funkar.
Eller inte som du inte får när du spelar teater i drama.
Eller musik.
Skapar du med en stämning.
Men det här blir så hårt.
Och alla upplever.
Det här funkar.
Det här funkar inte.

Så mycket annat som kommer in och gör oreda i ens huvud.
Som jag inte är så förtjust i.
Nej, jag vet.
Och då måste man gå tillbaka in i leken hela tiden.
Och bara ha kul.
Man får lite skita i.
För att om man har kul själv och kan leka.
Då vill jag ändå påstå att det räcker en ganska bra bit.
För börjar man där och börjar ta hänsyn till.
Då blir det så ängsligt.
Och då börjar man göra grejer som inte blir bra.
Jag tror att vi ska säga så.
Det är kroppens normala reaktion.
Det är vårt psykis normala reaktion på den processen vi är i.
Och det kommer att gå över.
Så det är ingen fara.
Vi älskar det vi gör.
Och jag måste ändå säga att även om vi trampar nu.
Och det är mycket känslor och så.
Nej, det är en riktig tro.
Jag känner nog att jag mycket mer har kul nu.
När jag är med dig.
När man ska göra tungrådada grejer ensam.
För man är två.
Som har lite kiss i byxan och är spända i skärten nu.
Och att man kan vila lite på att det är bara humor.
Det finns inget allvar eller något vi egentligen påstår.
Det här ska bara vara en härlig kväll.
Och det kan man också finna något trygghet och lugn i.
Jag tror att allt handlar om respekt för en publik också.
Att man vet om att de har betalat pengar.
Och tar sin bussit.
Och gör det här.
Då det är en vanlig respekt som man ska ha för sin publik.
Och det är det som gör att man är spänd i det här fasen.
Annars är det ju så här.
Jag bryr mig inte.
Jag bara går upp och gör lite så här.
Det är nog bara en sån här.
Det ska man ha helt enkelt tror jag.
Oning a home is about a lot more than owning the roof over your head.
As a homeowner you own a greater share of your future
and a legacy you leave behind.
US Bank is here to help you get your financial house in order

with financial education, community partnerships
and personalized guidance from our bankers
to help you start from a position of strength.
Own your tomorrow today.
US Bank dot com slash own it.
Equal housing lender, member FDIC.
Det handlar om gana.
När de begraver folk så har de kystor
i form av någonting som personen gillar det.
Min kan vara som en chokladkaka.
Det är jättekul.
Men hund är precis inte barn.
Inte barn.
Gud, den begraver ni vill jag gå på.
Nytt avsnitt varje måndag.
Våra sanningar hittar du.
Där på där finns.
Du har ju nu premiär
för Therese Kassin.
Åh vad gör du med den facka husen?
Ny dag, nya misslyckanden.
Det måste vi ju puffa för.
Det måste vi verkligen säga.
Idag.
Där har du något som du har sett ut
och du har sett ut.
Du har sett ut.
Du har sett ut.
Du har sett ut.
Du har sett ut.
Du har sett ut.
Du har sett ut.
Du har sett ut.
Då har du något som du har sett ut och pillat på.
Precis.
Och det finns alltså nu, när ni hör detta
så finns det två avsnitt ute på SET Play
avsnitt 1,2 och i kväll signature 1 på
SVT ett klockan 21.30.
Och där får man jävligt gärna gå in och kika på.
Måste säga så här.
Det har ju varit också en lång resa.
Therese var ju en karaktär i
ett annat sammanhang förut bland många

men nu har hon ju fått en helt egen serie.

Hon kom från en trevlig härlig sketchprogram som vi har gjort tidigare och nu är det en serie som en arbetsplats kommer i om hennes arbetsplats.

En matbutik och de som jobbar där. Vi får följa chefen, arbetsledaren, de som jobbar i kassa, de som jobbar i skärk, i farbutik osv.

Det uppstår olika problem, konfliktesituationer som måste lösas och där kanske inte tre är den som är mest lösningsorienterad.

Och det dyker upp väldigt många andra roliga karaktärer kan man ju säga också som du har plockat in där utan att nämna några namn.

Ja, det är mycket spännande jäskolespelare och lite cameos som det heter från folk som är väldigt stolt över vilja vara med och medverka.

Och lite fanns det något som heter varuhuset som var jättestort ömans. Det var ju en drama serie.

Ja, men det där var väl om man inte redan aldrig ändra fick sitt genombrott och Kristina...

Jo, det var inga gill och...

...jörelkrona.

Exakt, precis. Och det älskar man ju. Alltså det var ju sånt som mamma och jag och pappa. Jag älskade när det var nya avsnitt.

Nu kommer jag till ihogsigturen men det var ju liksom...

Och han Carlos var det ensamheten.

Gör det snart att det rälser. Det är sådana mat, tack.

Jörelkrona var ju... Hon var ju... The girl som man ville.

Och Lena Andre var ju också... Han var mille man ju också. Alla ville ju vara tillsammans med henne.

Men det var ju verkan en sådan där. Det fanns ju inte mycket att välja på då. På min tid, campus, hade ju inte vi.

Nej.

Vi hade ju ettan, tvåan. Fyran kom ju inte fönst senare. Vi hade ju inte ens fyran. Vi hade ju ettan och tvåan.

Kan du tänka det?

Alltså för en tittare eller för folket som konsumerar TV. Skittråkigt.

Men för de som jobbar med TV och fått in foten. Fyfan, vad mycket man får gratis. Alltså jag tänkte på det så mycket för jag hörde en intervju med...

...Henrik Schiffert som pratade om det, att han tycker att det har blivit så svårt att nå ut med Giret. Nu är det så att man gör en serie. Sen syns den i två dagar. Sen kommer någonting annat och ser det borta.

Och så hinner man inte nå sin publik att föra Giret. Den sändes på en kanal som blev en skitstor. Så typ. Och så visste alla vad det var.

Och det lyckades... Alltså nu handlar ju fler möten om när man gör TV-program om marknadsföring. Att nå ut med serien än själva innehållet i serien.

Och det tycker jag är så jävla tråkigt att man får lova att göra ett TV-program. Men inte givet att någon ska se det.

Utan då ska vi fokusera mer på hur vi får någon titta.

Ja, det är inte ens givet om det släpps på Netflix. Eller det kan vara så att vi ska göra nåt på Netflix. Men när du kommer in på Netflix, då ska ju den personen hitta, som precis som du säger.

Exakt.

Där kommer fyra stycken ungdomsserier här. Där kommer sju stycken drama-serier. Det är så mycket nytt. Så jag håller med här i det. Och det tror jag jobbet som läggs ner på Imanus inspelning och allt på en serie.

Som också ska få lov att kunna vara lite smalare. En serie kan ju inte bara alltid vara så här. Nu ska vi ta det här som är det som säljmäst eller som blir bredast. Det måste ju vara... Man älskar ju de där smala speciella grejerna. Men hur fan ska de nå ut?

Nu är det ju i för sig lite skakigt just TV-branschen. När saker läggs ner och inte är fullföljs och mindre beställs och så vidare.

Och det är en jättejobblig period. Men det kan bli något bra av det också. Det som verkligen görs, sen får sin publik.

Ja men alltså, när jag var liten, då var det så här...

Melodifestivalen är ju fortfarande stort, men det var ju så in i helvete stort när jag var liten. När det sändes då, det var väl tvåande, det gick på alldeles, jag vet inte.

Då kunde man ju alla bidrag.

Alltså det var ju så här... Det året var ju en tjej, hon var inte mer än 14 år från Österrike. Och hon sjönk, då är det vind, då är det regent, kvar står all...

Man kunde repa in, jag kommer ihåg fullt av låtar från Melodifestivalen när jag var typ 10-11 år. Där jag kunde alla bidragerna. För vi spelade in den på video och tittade på det om och om igen. Och så övar man in bidragerna, och idag är det så här...

Vet man, det svenska bidraget är ju det, liksom, catch in.

Men då var det ju så extremt stort.

Och den sög man på så länge den karamellen, så att man till och med hade det på VOS och kunde titta på det igen.

Ja men det här menar ni, ni som började på 90-talet på något sätt, och innan dess...

Om man väl lyckades, det kanske var det svåra då, att ta sig in och få en fot in i den här branschen på något sätt.

Det är ju mycket lättare idag med att alla kan lägga ut vad som helst och bli upptäckta. Och liksom få en möjlighet att bygga en publik och sen få göra det i större forum och arenor. Men idag är ju problemet att jobba med. Det här har fått foten in.

Du får inget gratis över huvudtaget.

Ni har ju verkligen haft det så. Ja, vi gör ser på SVT, vi vet att den kommer bli tittad på. För att det är typ den enda humorserien som rullar på den enda kanalen som finns.

Om ni inte har nånting på fyran just då eller nånting. Där har det varit så jävla mycket enklare förr tror jag.

Alltså det är bara att kolla på det som görs i Petri. Jag har sin jävla aning om vilka Petri-program som finns nu.

Eller det jag, William och Linda gjorde i Petri 22 kvadrat som var pistort.

Det har ingen, någon en aning om i Sverige, men Hassan och...

Vad fan hette alla de här jävla bullen och rallyer? Allt det här gigantiskt, en radionkanal.

Mia och Clara, jag och Clara, vi började ju i radion.

Det var ju radion som gjorde att vi fick, för alla lyssnade ju på morgonpasset och söndagsskolan och Bossa Nova och allt vad det hette.

Som vi då fick börja, som vi fick ju vicka regera, det var ju så vi fick börja och då gjorde vi våra småsketscher.

Och sen fick vi vårt eget program som hette Rollom i Petri.
Då satt vi liksom i en liten bastu. Hon har ju avspelat in...
Vi höjde fan nästan inte ens plats med kaffe där inne. Och gick och smäll i dörrar och provade karaktärer och så.
Och sen fick det gå till TV. Och då var det ju bara ett och två och en av fyra.
Det fanns ju inga Netflix och HBO och nånting sånt då.
Så det var ju klart att vi fick ju... Vi fick ju totalfokus.
Som just så sen rullade alla de där... Sen blev det ju betydligt svårare.
Hade vi kommit med Mia och Clara idag och vad hade den rullat in då på...
Hej, vi vill göra ett sketchprogram med två tjejer och ett olika karaktärer.
Och som jag läser, lever lite vanlig, vanliga problem.
Men sen lite... Jag vet inte hur lätt det hade varit att få in det.
Ja, men hur många hade hittat på det och hittat det?
Nej, men det är ju det som är problemet att hitta sin publik.
Och det jag menar... Nu är det välkomna till att det är så jävla svårt idag.
Det började ju med det här med skiffret, intervjun och allting.
De gjorde sina saker och lätt det var att få dem smälla på dem vis.
Alltså, lättare. Och det blev liksom en snackis längre.
Nu är det liksom så kort tid som det känns relevant.
Det är samma sak för att tissta ju. För att släppa en album varannat år.
Och då var man aktuell hela tiden. Man måste släppa en låt i månaden typ.
Klimatet gör det så jävligt mycket så att vara att hitta en publik.
Och det därför är jag så stolt över 3C-kassan då som är premiär i dag.
Att även om inte det faller alla i smaken, det är ju liksom en hatälskare karaktär.
Det förstår ju också att vissa hatade fullkom.
Tycker inte att det här är inte humor, kan man lägga skattepengar på det här.
Och vissa älskar det och blir glada av det.
Men att det finns... Att den har fått nå ut och hitta en publik.
Att det har fått göra trevlig helg i flera säsonger för att det finns en publik
som faktiskt tittar på där 3C-kassan har blivit en så uppskattad eller hatad karaktär.
Men att hon har kunnat bli det för att så många känner till den i ett klimat
är det väldigt svårt att nå ut. Det är väldigt stolt över.
För det är inte någonting att ta fivet.
Och jag tror just att det var väldigt bra att det var SVT.
Eller att det är SVT som hon fick vara i faktiskt.
Absolut.
Två avsnitt finns där nu.
Två avsnitt finns där, så rullar det varje måndag på SVT sen.
Det var ju också mysigt om vi bara får ta en sista svansbar här så att det inte köpte mer sedan.
Det var ju mysigt för att hon planerar ju mamma.
Min morsa, hon gjorde en rätt som hette Lörda Skodis, håll i hatten.
Snälla, om någon annan vet om den här rätten, så kan ni väl skriva in...
Alltså, det var en maträtt.
Ja, en maträtt.

Skriv in till Skäringen S-våld och berätta om någon annan vet.
Alltså, jag är uppvuxen i Kristinehamn.
Och du vet, det fanns ett mys.
Vi hade ganska knapert med pengar.
Så i Kristinehamn köpte man inte färska skadjor.
Då köpte man en påsefrysräke från Ulmar eller någonting på Ica.
Och sen la morsan, de äter på tidningspapper ute i köket.
Så låg de här små rosa jävlarna och tina långsamt under dagen, för då var det fredag.
Och då visste man att nu är det mysiga grejer på gång här.
För nu ligger Ulmar-räkena på tidningspapper, ute och tinar.
Och så kanske de höllde upp en varsin grog då.
Då var det ofta socker, dricka och whisky.
Och så satt de att bollma och blossa lite in i öppna spisen.
Ja, det hade lämnat in travet, för det kom ju på Lördagen sen.
Och legod på V65 och allt sånt där.
Och då gjorde mamma, tina, om de här räkena så gjorde hon en rätt.
Som heter Lördas godis.
Man kokade ris.
För då var det här förknippat med ett program vi skulle se som gick på fredag.
Och du vet ju inte vad det kan ha varit på fredag.
Men det var väl något sånt där underhållningsprogram.
Nej, det fanns inte då.
Nej, det här var mycket längre.
Det här var typ inte Jakob Steg eller kunde det ha varit fredag.
Blablabla fredags.
Det var lite sådana grejer som alla föredrar.
Nu skulle den artista bara, det ska vi se.
Då hade vi ju ett matbord inne vid det här vitrinskåpet.
Och en hörnsoffa.
Du kan mamma upp där inne i vardagsrummet.
Vi ska titta på teven där.
Åt den här grättingen som Lördas godis var.
Det var ris man kokade.
Och så var det någon ost.
Och så var det burksparis tror jag.
Stektlök, räkor och en typ av citronsås.
Och fullt med grätting och ost på toppen.
Som stod i ugnen.
Och som man sedan slevad upp då på.
Jag ser på det, du tycker inte det låter gott.
Det lät inte Lördas godis alltså.
Det var Lördas godis faktiskt.
Det var helt annat än Asian Fusion och Chili Mayo och hit och dit.
Du uppskattade det som barn också.

Som barn gjorde det, för det smakade ju mest smält ost.
Och citronsås.
De här räkerna, de var ju ullmåg.
Det smakade ju bara vatten ändå.
Så de gav vi ju inga avtryck om det var så här skaddjursmakar i.
Men just den känslan att vi satte och åt den här Lördas godis grättingen
som var vår fredagsgrej och såg det här programmet.
Det gav liksom en form av rutin också i livet.
Som inte riktigt.
Då är jag så här lila och vill kolla på Youtube.
Vi vill kolla på Morning Show och släppt nytta avsnitt.
Vi sitter inte ner så här.
Nu gör väl många familjer att tänka och titta på de här vad heter det.
Masksinger och Robinson och så.
Jo men jag tror att den åldern, man gjorde det ju för, var mycket högre.
Man kunde göra det upp till att man var typ 12-13 år.
Men jag tror att det går väl bort redan när man kommer upp mot 8-9.
Så det är inte intressant längre.
Nej Lilo, han gejmar ofta på kvällarna.
Han vill titta på Mauris nya avsnitt eller JLC eller något annat.
Han är inte så intresserad av masksinger tyvärr.
Men jag går tillbaka.
För mig var motsvarigheten väl då?
Tacko och fredagarna som kom senare väl.
Det hade man ju hela barn och med alla i klassen.
Vissa att i kväll är det tackos i alla hushåll.
Och så var det fångarna på fortet typ eller något annat.
Och där kan jag, om jag liksom känner mig orolig, som lite den här perioderna,
att man är lite orolig och mycket hushålls vidare.
Då kan jag gå hem och nästan köpa på mig tacko till behållare och grejer
och sätta mig och sätta på, inte på play, utan T.
Den tittar på postcode, miljonären, Keno, fångarna på fortet,
Nyheter 22, fredagsfilmen som kommer och så somnar man framför det.
Efter fem kan lugna.
Efter fem är till det och de står och berättar.
Det kan lugna, det är ju som en brasa som sprakar.
Ja, det är underbart.
Här pågår saker i bakgrunden.
Och ja, jag bara sitter här och det kommer att gå jättebra, det här.
Två veckor kvar till premiärer.
Det är ingen fara med någonting.
Känner man då?
Det handlar ju om en diskussion om häromdagen.
För jag har ju tv-en på hemma typ hela tiden.

Alltså så fort jag hemma och själv säger tv-en på.
Inte så mycket musik, bara tv.
Och då gärna Nyhetsmorgon eller efter fem.
Och de här programmet som också är live.
Så jag vet att det gör de människorna just nu.
Och det finns andra människor som ser exakt det jag ser.
Det här hem till gården har inte alls samma effekt.
Och stänger jag av eller plats i solen när vi pratar om hatar när det börjar rola.
Men de här liveprogrammen skänker mig en sån härlig trygghet hemkänsla.
Men det här tyckte någon annan som jag pratade med var så jävla deppigt.
Nej, det tycker jag också genom otrolig hemkänsla.
Eller hur?
Att höra de här rösterna.
Det är också så här i tider som dessa med Sverige.
Det är också känslan om att man bor i ett land.
Ja.
Att vi håller ihop i det här landet.
Det här är vi, vad vi.
Hade jag gått här hemma och lyssnat på en spellista jag själv har komponerat.
Nej.
Då är det jag som gör detta.
Lyssnar jag på en pod så är det jag som lyssnar på en pod av det jag är intresserad av.
Det som går på tv just nu, som någon annan har lagt, har blålagt.
Det ser jag och många andra.
Vi har inte valt det.
Vi har valt att ställa på kanalen.
Men vi har inte valt att rolla på kanalen.
Och det finns någon samhör i ett känsla som jag tycker om.
Och som jag blir rädd för när vi pratar om tv-döden.
Att det inte kommer finnas kvar tv.
Det är alla väl i vad vi vill se.
Det tycker jag är så jävla trist.
För det skänker så mycket trygghet.
Och jag tror det är för många.
Det tror jag med.
Är det inte lite att du skickas tillbaka till barndomen där också som när mamma satt och tittade på skidskytte.
Hela tiden satt och tittade på det här.
Och liksom hade kaffet här och sånt.
Och man hörde det.
Det är bara pågick hemma.
Man var barn och man hörde det här mysiga.
Ofta tycker jag just med sport.
Och förknippat med min mamma.

Hon är så jävla sportintresserad.
När hon kollar på sådana grejer.
Det kan jag vilja ha på hemma.
Skidskytte.
Nu är ju inte skidskytte.
Men sådana sportgrejer.
Vad heter han?
Dublantisk.
Vad gör han?
Jag kastar han kula eller hoppar han?
Jag vet inte vad han gör.
Dublantisk brukar mamma prata om hur fan han är så bra.
Dublantisk.
Eller vilka det nu kan vara.
Nån som ska simma.
Nån som ska göra några tre steg och hoppa över någonting och sånt.
När hon pratar om det och det pågår.
Det är något jätteskönt med det.
Det är lite samma tjänst som man somnade bakom mamma och pappa i soffan.
Ja, jag vet.
Och det var någon tv-serie på.
Det är också det så här.
Jag checkar ut, ni tar över och fortsätter en stund.
Det är någon känsla av det.
Det är nog det jag har.
För min pappa kollar allt på Travet.
Det är ju på lördagarna.
På tv4.
På eftermiddagen.
Då börjar ju Travet.
Ja, Travet ja.
Och det har jag då inbyggt sådana nästan Skelman klockan.
Att året sett var jag är, så slår jag på vid en viss tid på lördagar.
Och så är det Trav.
Alltså det spelar en roll med vatt på en dagsfest.
Om jag är hemma, om jag är borta.
Så är det som att jag udde mig vid ett tagkontrollersklot på.
Så är Travet på.
Sen går jag och sätter mig en och gör det jag gjorde.
Och folk bara, varför ska du titta på Trav?
Har du spelat?
Eller?
Nej, nej, nej.
Jag tänkte bara att jag kan ha TVen på.

Ingen annan som fattar en grej.
Eller tycker också att det är ett konstigt.
Det kanske du skulle börja lämna in.
Ja, men kan du inte börja lämna in?
Då kan du ju sitta, vet du, och heja på din häst.
Kan ju vinna jättemycket pengar på dig.
Ja, det är liksom lite där mysigt, sitter.
Det är bara att den pågår Trav i bakgrunden.
Järna också vill ju ha pappa som sitter i soffan och...
Aj, aj, aj, aj, aj!
Beirorn!
Helt vet!
Han var så jävla nära.
Vad är det med hästfan?
Han är inte på hästen idag.
Tippa han alltid med sin kompis Beirorn och så ringde...
Så får ett loppet jag gjort så ringade upp Beirorn.
Åh, är du...
Åh, åh, åh, åh, åh, åh, hur gick den på din?
Aj, aj, vi vann ing...
Aj, okej, tjuvkroll.
Ja, så hörs vi nästa lördag.
Köper du lördagspåsen?
Och det är lätt som mysigt med de här lördagspåsar.
Och sen är det någon jävel som de stör sig på
som ska åka ner till vad det nu kan vara.
Ni vill ju sätta dig i Kriesnamn.
Som ska åka ner och hämta ut storvinsten, vet du.
Och sen går ryktet i stöd.
Ja, man gör 1,2 miljoner och han delar inte med någon.
Eller det var ju två vinnare, vet du, på fyra miljoner.
Nu satt jag väl...
Lotta, nere på det.
Då är det alltid någon, då går ryktet om vilka...
5-3 miljoner.
Det är fan det mysigaste.
På tal om...
Du tog ju upp Ulf Malmbo senare.
Men han gjorde ju en fyllsbettig bröllopsfotografen.
Och i den finns den scen.
När vad hetan så spelade bröllopsfotografen.
Du har ju också spelat dem.
Björn Starin.
Ja, exakt.

Han och Lotta Taylor och...
Någon till sitter.
De spelar ju familjen.
Han bor hemma.
Han är väl gammal.
Och så är det då att de gör ju en mat-sättsig soffan.
Med den här brickan med mat.
Gillestuga, va?
Är det inte Gillestugan till och med?
Ja.
Och så skickar de runt TV-bilagen.
Nästa vecka så kommer inte jag att kunna göra någonting.
Det är bra på TV varandra kvällen.
Ja, tyst nu.
Men vad sur han ser ut.
Och så har de dragit med överskrivningspenna
på vilka program de vill se i veckan.
Och så svarar de på alla frågor.
Ja.
Det är så mysigt.
Det är tryggheten inkapslad.
Ja.
Just i Gillestuga också.
Det tror jag också inte är kvar.
Vem har en Gillestuga idag?
Gillestuga.
Det är ju som en stor bastor nere i källaren.
Med små fönster uppe.
För det är ju undermark så att säga.
Men så var fönsterna uppe där man hade gjort
det riktigt mörrikt och gott.
Ofta tyk och sådana här bruna soffar och helteknismatter.
Och där hade man TV-bilagen.
Och det var där nere man då hade det här mysigt i Gillestuga.
Ska du någon fråga utom från ett annat land?
Vad är Gillestuga?
Så hade jag haft väldigt svårt att definiera syftet
med det rummet eller funktionen.
Ja.
Det är inte en tvättstuga.
Nej, det var ju en.
Men det är ett väldigt vardagsrum helt och hållet.
Det är ett fulare.
Det här rummet i källaren.

Ja, rummet i källaren som vissa kanske gjort
i gästerummet idag.
Eller hobbyrum.
Man vill säga man mer gästerum.
Ja, hobbyrum.
Exakt.
Men för var det ju mer.
Här står mormors solarium.
Här är utklädningskrädera till hjultomten.
En gammal plastgrön.
Och så var det de möblerna som blev över.
Lite grann som inte var så noga med.
Men ax som mysigt det var.
Det är ungefär som du skulle fråga bilbingo.
Vet jag inte om de finns idag.
Det körde ju morsan.
Ja, det finns.
Bilbingo.
Gälloråsen i Kaskoga.
Med duttur.
Morsan har köpt ju för fan sju stycken.
Såna här jävla spel.
Och tejpade upp.
Hade ett sånt här skrivbord.
Sunderlägg, vet du.
Sånt här snivt.
Vi andra.
Vi hade ju svårt att hinna med en.
Vi som satt i bak.
Och dutta.
Så kryssa för den.
Bertil nummer 9.
En, nya, ja.
Och så var det Olle nummer 7.
Mamma, mamma, vad är det?
Olle nummer 7.
Men mamma satt ju med sju stycken.
Nästa.
Och rökt också.
Man såg ju knappt siffrorna där inne.
För det var ju fullstämd i jämbollmat.
Och sen det här.
När hon slängde sig på tutan.
Och då var det fest i bilen.

Då var det så glad till mörsat.
Då var det Dire Straight's Walk of Life.
Hela vägen hem.
Vad var liksom högsta vinsten?
Hon var hemgull.
Ja, det kunde ju vara tusen.
Ibland var det 5 000 meter.
Men det var ju inte större kanske än så.
Och då fick man ju alltid kontakt.
Då kom den och...
Ja.
...licka på fingret och bläddra i den här.
Vi kohamna på om boken och så.
5 stycken.
Det var en lycka.
Den lyckan vet jag inte.
Den är svår att uppleva idag tycker jag.
Det var otroligt.
Alltid körde hon lite för fort hem då.
På gasen.
Från Kanskoga.
När man åkte hem var det ju en glädje som var otrolig.
Om man hade fått en tusing med sig hem.
Var det varje söndag eller?
När man gjorde det här en gång i månad?
Det var nog i väg i alla fall.
En till två gånger per månad, tror jag.
Det var ju Philips dag och Kanskoga.
Det var ju de här.
Du menar att det finns fortfarande?
Ja.
Bingo är alltså bingo-kulturen.
Det är ganska stor.
Det finns i Stockholm.
Ja, men just bil bingo.
Ja, men just bil bingo.
Ja, men just bil bingo.
Ja, men just bil bingo.
Ja, men den också.
Det tar jag helt för givet.
Google man på det här.
Ska vi göra det nu?
Så är jag helt övertygad om att det kommer upp ganska mycket.
Jo, men bilbingo.se finns i en webbplats.

Fan, vad mysigt.
Kolla, i Häggernäs, Oskaström, Östersund, Ljusdal, Tommelilla.
Det här bara är helgen.
En hel lista på vad det händer.
Kan du kolla?
Vi måste nästa kolla.
Det finns på Gälleråsen fortfarande.
Gälleråsen, Kanskoga.
Hela Sveriges bilbingo i vänts.
Hela Sveriges.
Ja, men de där ställerna, du vet, antingen är bil bingo.
Eller så är det Ränte Tentfest.
Eller så är det Rally.
Det är de där ställerna som de kan göra lite allt möjligt med.
Det gillar jag.
Det sätter sig ju skär den de där minnena.
Och det är trygghet.
Jag tror att man skulle känna samman.
Man skulle få en lycka av att om du satte dig på bilbingo idag
så hade du återförfundrat någonting där det kommer till.
Det är liksom minnen av vad du kände då.
Men det kan jag, ibland kan jag känna lite sorg för.
Vad har jag gett till mina, eftersom allt sånt här
dog ut när man flyttade från Småstan.
Jag flyttade inte till Göteborg och tog Helie och Alfred med
och åkte ut på bilbingo.
Varför gjorde du inte det?
Nej, för att jag var inte intresserad.
Det var ju en sån där grej som jag förstod senare.
Jag var ju så fokuserad på att det här ska jag inte göra.
För sen kommer man in i tonåren och då blir det precis ett pinsamt
och så ska man spela någon cool typ som flyttar till Stockholm
och ska börja jobba på säta TV.
Och att ens erkänna att man har växt upp i en bilbingo-kultur.
Det är ju inte först att man börjar bli så här typ 25-30
som man börjar ta tillbaka de här grejerna in i sitt liv.
För under en period ska man ju vara motvalst
till allt man själv har växt upp med.
Då skulle man lossas att man var något annat.
Det var ju sen jag förstod att det här var ju mysigt.
Det har jag inte gjort att med mina barn på.
Jag har inte gjort nånting sånt.
Jag har ingen lördagssgodis, nån rätt som jag lagar på fredagarna.
Jag tittar inte på några program ihop med dem.

Jag åker inte på bilbingo. Vad byter jag ut dem mot?
Men när man flyttar till en större stad,
för jag har ju också gjort det här,
att jag vill byta ut allting.
Man ska leva så himla, härligt spontant och mycket
och hitta nya sätt att vara på rutiner och allting.
Men nu kan jag känna att det finns ingen sätt
att få gyrigt nog plocka russelen i kakan.
Att välja... Det här är jättebra med den stora staden
jag bor i och möjlighet när det är er.
Men det här var jävligt härligt med den lilla staden.
Att vi åker ut på söndagar och handlar.
Att vi gör det här på fredagar.
Att jag åker på den här marknaden här kanske nu.
För nu var den marknad här borta och var mysigt
att åka ut dit och göra det idag.
För det där tycker jag att när jag gör de grejerna i Stockholm
så känns det som hemma på ett sätt där jag inte gör den.
Man ska nog tänka på det kanske när man flyttar
till en större stads och där.
Att man inte bara ska radera ut det där.
För det där var mysigt.
Det där var det som...
Alltså, speciellt när man själv var barn
just då man tänker på det,
det som är min vardag så att säga.
Det är det som blir deras barndom.
Det är det som de minns sen som sin barndom.
Så om jag stressar i min vardag
från morgon till kväll och allting handlar om jobb
vilket jag kan göra i perioder.
Så är det ju det som de ska kalla för sin barndom
sen som de minns.
Om jag har tagit bort allt det här,
det gör vi då, det gör vi då, det gör vi då.
När man var barn kanske man inte tyckte
att bilbingo var något.
Ska vi ut med båten nu?
Ska vi ut och plocka svamp? Ska vi bilbingo?
Men fan i mig, det är ju det jag minns nu.
När vi skulle gå ut till samma ställe
varje år och leta kantareller.
Ska vi hitta några?
Kommer vi inte hitta några?

Ska vi änta med ödehuset?
Bågar vi gå in idag? Ska vi kolla
om vi fick några festingar när vi kom hem?
Ska vi rensa kantareller? Varje år samma sak.
Om jag ska gå ut med mina barn och plocka kantareller
då gör jag rätt till lite jippo
för det händer så jävla sällan.
Gud vet ni vad vi ska göra idag?
Nej och då får vi åka så ut och köpa stövlar
och regnkläder först för det har vi ju inte.
För vi plockar ju aldrig svamp.
Och vi ska köpa termos för att vi ska
koka kaffe, det har vi ju heller inte hemma.
Det är ju en hel jävla dag som går åt att förbereda
den här otroliga svampplockningen
som vi åkte ut på.
Det blir ju så konstruerat det som var
ja nu ska vi åka till och köpa nya traskort
i hela familjen.
Och det gör vi där och det gör vi en gång om året.
Och i år förstår du Mia så kan
sitter det en som handmål
så nu kan du få glassar
eller en nyckelpiga på.
Nej men Gud det var spännande.
Nivån var ju också så jävla låg
för att när det blir sköj
vi hade mysat att vi åkte
och höjde film, tre filmer för 99
och så fick mamma och pappa en
och jag och min bror en.
Och det var liksom, och Gud då ska vi hyra film
men nu när man har hela Netflix
och SVT och TV4 och Amazon
och detta så är inte det mysigt.
Det kan jag inte göra över för mina barn.
Det är alltid mys för dem,
med de här apparna och möjligheterna.
Så jag tänker att det måste finnas på ganska många områden
idag, att man har och får allting hela tiden.
Så att man nästan kan sakna det här.
Gamla uttrycket som folk som jag hatar är lite bäst
och du fattar lite. Det är nyttigt att ha tråkigt med
för att veta när du har kul.

Men nu är det en ny vecka,
och nu ska du och jag
andas några dagar på varsitt håll.
Sen ska vi repa vidare
i trollhättan.
För första gången ska vi gå upp
på scenen i full jävla...
Det kommer att bli jättebra,
det tror jag vi behöver nu.
Då blir det lite mer fokus.
När jag tror det blir skitbra så det.
Och det fungerar lite mer
och jag tror det blir skitbra.
Jag tror det blir skitbra.
Och det finns ju också
billjetter kvar
för er som nu
har blivit peppad av att höra.
Det här är introdd
till den här podden idag
som har så oerhört...
Ja, det var ljus,
det var peppande. För er som nu känner
att det här kan jag inte missa.
Nu ska vi ha det kul
och gå och titta på det här två tokor
som skojar mestadels hela dagarna.
Då går ni in
på Skäringenäs vold och kollar
vilken stad ni nu vill.
Vi är i ganska många städer.
Det är inte mycket kvar
i Linnköping och
det finns lite kvar i Göteborg
eller i Stockholm och Karlstad
Sandviken.
Det ska ni göra
för nu ska det inte bara...
Vi är ju så transparenta.
Vi berättar saker som man egentligen
kanske skulle knipa igen
lite mer helt och hållet just nu.
Men det är ju för er som följer den här podden.
Vi kan ju inte göra annat än att

plocka av där vi står.
Så att säga.
Det blir ju som en bakomfilm det här.
Så jag tycker verkligen att ni ska komma.
Vi är transparenta här och lite socker ut.
För här sitter vi där och köter
och blir det annat för första åker
på en hel vecka när vi nu repeterar.
För där ger vi ju fan allt. Det blir ju ändå lite rock-konser
i humorns tecken.
Det kan man ju få kosta på sig och säga.
Det kan man kosta på sig.
Så här mycket jag har rört den här
lilla kroppen som jag har gjort
de sista veckan här.
Ja, det går inte obemärkt förbi kan jag säga.
Det har liksom inte snålats in
på någonting. Det är fullfräs
på alla parametrar.
Ja, det kommer bli kul.
Så med det jag sagt, gå in och säkra din biljett
så ses vi.
Någonstans nionde, smälla det av i Karlstad
och sen rullar tåget.
Det är ju jag som är nya rock-tåget.
Jag vill ju att vi ska göra rock-tåget.
Jag tycker vi ska ta tillbaka den grejen.
Det ser så jävla mysta ut
utom bilderna man ser.
Bara du och jag är ett tåg
som får signalfel.
Vi får gå ut och spela på gatan.
Vi får dra in några andra i rock-tåget.
Vi får fundera på vilka det kan vara.
Men är det en tål att tänkas på?
Vad ska du göra nu när vi inte ska ses?
Ska du fuskdansa hemma nu varje dag?
Det kan du ge dig fan på.
Fuskdansa och lära mig text.
Vad ledig har du tänkt eller?
Höstlov?
Nej, jag ska lära.
Jag var uppe redan i morse
och gick och hämtade det här manuset

som nu står final på.
Jag vet inte hur många manus jag tryckte upp.
Och så började jag direkt och senare
med den här.
För det är så min hjärna måste göra.
Så säger vi ju inte längre.
Då fick jag stryka över det.
Det är redan kaffe, rosa penner
och tuschpenner.
Jag vet inte hur du lär dig text.
Jag kan inte plugga.
Jag måste först bara läsa dem om igen.
Och så får jag gruppera texten.
Till exempel när jag har en lång harang
om det är en monolog.
Då får jag ha. Det hör jag ihop med det.
När den är slut och börjar köra på
då kommer jag ut från rondellen
och kör köra på E18 igen.
Då kommer vi till huvudämnet
och då säger jag det.
Sen är det en liten jävel avtagsväg.
Det här var en skogsväg.
Där ska jag stanna och pinke.
Tillbaka till E18 igen.
Och där är det huvudled.
Åter i tillbaka till ämnet.
Där tar vi av igen.
Och där går vi in och köper en kör.
Så får jag jobba med text.
Det var jävligt bra.
Du fattar vad jag menar när det är sådana här.
Man har ju oftast ett ledmotiv i sin text.
En huvudsaklig grej man pratar om.
Men sen kommer det små avtagsvägar.
Då får man hitta
olika metaforer för det.
För mig är det väldigt... Det sitter i muskelbinnat.
Jag måste gå hela tiden.
Jag kan inte sitta ner och lära mig text.
Jag måste visualisera upp scenen och rummet.
Då gör jag det här.
Då kommer ofta repliken av sig själv.
Du har lärt mig mer än vad jag tror.

Och så fortsätter jag ner.
Nu vet jag inte vad jag ska säga.
Får jag kolla.
Just det här kommer den grejen.
Då vinklar jag mig så för då kommer jag ihåg att det går hit.
Jag måste nästan choreografera.
Det låter lite liknande det du gör bara att du täcker i vägar.
Jag gör så också.
Då kan du hänga upp dig på att när du går ut dit
är det den grejen du ska säga
när du ska ta det där chipset.
Och sen så går du dit för då ska du göra det.
Exakt. Det hjälper.
Just nu kan du kännas övermäktigt.
Men det brukar ändå komma.
Så det är väl det vi får göra då.
Så att vi kan det.
Det kommer nog vara väldigt skönt för oss.
Vi har ju skrivit och läst där så mycket.
Så underblivetet sitter mycket utan att vi fattar det.
Jag tror också det.
Skönt att vara två. Det finns alltid någon som kan driva.
Så att vi nu skulle få
Nu skulle vi ju då
gå ut lite så här mer peppigt
och avsluta den här podd med att säga
köpbeljetter. Men då ska vi in
och älja hur vi ska lära oss det här.
Som de ska få se
som nu ska köpa de här beljetterna.
Ja.
Kom och njut.
Man kan få vara med.
Det här tänkte jag skulle säga också.
Vi ska ju ha en liten spellista där man kommer in i redan.
Är det någon låt man känner så här?
Ja.
Skriv inte skärgenessfall
så slänger vi in den spellistan.
Så får ni er låt innan.
Det var bra.
Det var riktigt bra.
Det måste vara peppiga låtar.
Det får ju inte vara så lite länder.

Det är nösan och då säger jag prosigt.
Och då säger du.
Varsågod.
Just i dag är jag stark.
Just i dag mår jag bra.
Jag är först bra mot allt kraftiga vänder.
Just i dag är jag stark.
Just i dag mår jag bra.
Jag har tro på mig själv.
På min sida.
Tack för att du lyssnade på den här Polpo original.
Det har varit fantastiskt.
Det här är Vivi Vallin från mamma sanningar.
Och det här är Karin Lasilva.
Och vi två har ju en port tillsammans som heter Våra sanningar.
Inte det en trevlig grej så får ni lite egen sida
så kan ni gå och gymma tillsammans.
För det första, jag gymmar inte upp för det andra.
Jag vill inte umgås med mina barn.
Att säga att jag älskar verkligen att umgås med mina barn.
Det är mitt intresse.
I vissa kretsar där är det jätte jättebra.
Och säger man inte det.
Det är det som är bra.
Det handlar om gana.
När de begraver folk så har de kistor
i form av någonting som personen gillar det.
Min kan vara som en chokladkaka.
Det är en stöd som en hund.
En hund är precis inte bostad.
Inte man.
Gud, den begraver ni vill jag gå på.
Nytt avsnitt varje måndag.
Våra sanningar hittar du.
Där på där finns.
Det här är ett avsnitt.
Det är ett avsnitt varje måndag.